

Zusters van de Zee

ROBIN CORBEE
ZUSTERS VAN
DE ZEE

moon

© 2014 Robin Corbee en Moon, Amsterdam
Omslagontwerp en -beeld Dog and Pony
Typografie Perfect Service, Schoonhoven
Foto auteur © Frank Nieuwenhuizen

ISBN 978 90 488 2220 1
ISBN 978 90 488 2221 8 (e-book)
NUR 284

www.uitgeverijmoon.nl
www.robincorbeeschrijft.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Moon is een imprint van Dutch Media Books bv

*Ik draag dit boek op aan de vier mensen zonder wie dit
boek er nooit was gekomen.*

*Mijn ouders Marianne Duif en Hans Peter Corbee: dit
verhaal was ooit van jullie en nu is het van mij. Ik hoop
dat jullie het mooi vinden. Ook zonder de tekeningen.*

Mijn lief Sintjin Brouwer en vriendin

*Michelle 't Hoen: jullie gaven me de moed om de
vuurtoren nog een keer in zee te laten storten en te
geloven in een goede afloop.*

Ik hou van jullie.

PROLOOG

Meneer Peeters bevond zich in een van de sloppenwijken van Dublin. Hij had zijn agenda in Nederland achtergelaten en zijn telefoon stond uit. Toch kreeg hij het niet voor elkaar om zijn gedachtestroom te stoppen. Hoeveel maanden geleden was het vervelende joch inmiddels verdwenen? Drie maanden? Vier? Het was allemaal háár schuld! Het jong leek te veel op haar, dat was het hele probleem.

Hij wreef over zijn vermoede gezicht. Meneer Peeters was een drukbezet maar bovenal rijk man. En die rijkdom bracht af en toe problemen met zich mee, zoals nu het geval was. Daarom was hij zo graag hier, in een van de soberste wijken die Dublin te bieden had. Hier wist niemand wie hij was, zeurde niemand aan zijn kop.

Opeens kwam er, uit een van de vele donkere steegjes, een schim op hem af geschoten. Voordat meneer Peeters wist wat hem overkwam, tastte een vieze hand in zijn jaszak en ging de schooier er met zijn portemonnee vandoor. ‘Hé!’ Direct zette hij de achtervolging in.

De zakkenroller verloor zijn pet, waardoor zijn vette, blonde haar zichtbaar werd. Hij greep naar achter, besefte dat het geen zin meer had en blikte over zijn schouder, om te zien hoe dicht zijn achtervolger hem al was genaderd.

Meneer Peeters bleef als door de bliksem getroffen staan. Die jongen! Hij leek precies op... Maar dat kon niet...

Hij begon weer te rennen, pakte de jongen bij zijn jas en trok hem onderuit. Voordat de jongen op kon staan, had meneer Peeters zijn arm al vastgegrepen en het joch omgedraaid. Twee felle groene ogen keken hem kwaad aan. Het volgende moment voelde meneer Peeters een fluim op zijn wang terechtkomen.

Glimlachend veegde hij zijn wang schoon, pakte zijn portemonnee uit de zak van de jongen en drukte vervolgens een stapel bankbiljetten in diens vuile hand.

De ogen van de magere dief lichtten op. Hij wilde er weer vandoor gaan, maar meneer Peeters bleef hem stevig vasthouden. *'Let's have a talk with your parents.'*

Vijf jaar later

I

Anna staarde naar de kleine stofdeeltjes die boven haar hoofd in een streep zonlicht zweefden. Ze moest opstaan, dat wist ze wel, maar haar lichaam wilde niet in actie komen.

‘Anna, liefje, opstaan.’

Zie je, daar had je het al.

‘Ik kom eraan.’ Ze zuchtte, ging rechtop zitten en bond haar lange blonde haar in een staart. Vervolgens begon ze haar kleding bij elkaar te zoeken. Uiteraard werkte haar kous weer niet mee, grommend begon ze er nog harder aan te sjoeren en ze sprong op en neer. Waarom wilde dat ding nooit wat zij wilde?

‘Anna, kom naar beneden. Straks mis je de bus!’

‘Ik zei toch: ik kom er... Ah!’ Ze verloor haar evenwicht en viel met haar hoofd hard tegen de achterkant van haar bed. Ze hoorde haar vader naar boven komen.

‘Lieverd, gaat het?’

‘Ja.’ Ze wreef over haar pijnlijke achterhoofd. ‘Ja, het gaat. Ik kom eraan.’

Ze schoot in haar schoenen en liep via de smalle wenteltrap naar beneden. Het huis waarin haar vader en zij woonden was klein: de benedenverdieping bestond uit de woonkamer

en een piepkleine keuken. De badkamer bevond zich onder de trap. De ruimte was zo smal dat het iedereen verbaasde dat er een douche, wc en wastafel in pasten. Wanneer je op het toilet zat, raakten je knieën het douchegordijn, maar Anna en haar vader waren het gewend. Boven bevonden zich haar slaapkamer en die van haar vader. Het huisje was oud en bouwvallig, maar het was hun thuis.

Anna griste een kaal broodje van het aanrecht en propte dat in haar mond.

‘Goedemorgen, lieverd.’ Haar vader keek op van zijn laptop en glimlachte. ‘Ga even zitten terwijl je eet.’

Anna schudde haar hoofd, de afkeurende blik van haar vader negerend, terwijl ze het pak melk aan haar lippen zette. ‘Geen tijd. Je zei het zelf: als ik niet opschiet, mis ik de bus.’

‘Hè, verdomme!’

‘Wat is er?’

‘Dat ding’ – haar vader gebaarde gefrustreerd naar zijn laptop – ‘doet weer eens iets wat ik niet wil!’

‘Laat eens kijken.’ Ze kwam achter hem staan en keek op het scherm. De virusscanner vroeg om een update. Ze drukte op OKÉ. ‘Zo, klaar.’

‘Dank je wel, schat.’ Hij zuchtte. ‘Ik verlang terug naar de ouderwetse typemachine, de moderne technologie is niets voor mij.’

Dat was waar: Anna had haar vader de laptop cadeau gedaan om zijn werk als dichter te vergemakkelijken. Het was een tweedehandsje, dat ze had gekocht na een zomer lang bij eetcafé De Rustende Jager vlak buiten Hooghduinen te hebben gewerkt. Maar haar vader was er nog steeds geen vrienden mee.

‘Hoe gaat het met je nieuwe dichtbundel?’ vroeg Anna.

De duistere blik van haar vader zei genoeg: hij had nog steeds last van een writer's block.

‘Ga vanmiddag naar buiten, maak een wandeling. De zee-wind geeft je vast nog nieuwe inspiratie.’ Ze gaf hem een zoen. ‘Ik ga, dag!’

Gerrit luisterde niet naar de raad van zijn dochter; uren later zat hij nog steeds in exact dezelfde houding te schrijven. Hij was net zijn zoveelste poging tot een gedicht aan het deleten toen er werd aangeklopt. Hij stond zuchtend op en opende de deur. Er ging een schok door hem heen. ‘Charles! Ik dacht dat ik de huur pas over twee weken hoefde te... Ik bedoel, goedemiddag Charles, kom toch binnen.’

De grijzende man die voor hem stond transpireerde licht, terwijl het een koele dag was.

‘Het spijt me zeer dat ik u stoor, meneer Raaf, maar meneer Peeters stond erop dat ik u deze boodschap direct zou komen overbrengen.’

Gerrit slikte. Sinds hij en zijn dochter hier waren komen wonen, stond Charles voor hen klaar. Hij had Anna nog op haar driewieler leren fietsen. Ze waren vrienden. Dat Charles nu als een stijve butler tegen hem begon te praten, kon maar één ding betekenen: foute boel. ‘Wat is er aan de hand, Charles?’

Charles likte even met het puntje van zijn tong over zijn bovenlip. ‘Meneer Peeters heeft zich genoodzaakt gevoeld om een verandering in het huurcontract aan te brengen.’

Daar had je het al. ‘Wat houdt die verandering precies in?’

‘Leest u zelf maar.’ Hij tastte in de binnenzak van zijn jas en overhandigde Gerrit een verzegelde brief.

Gerrit verbrak het zegel en vouwde de brief open. Zijn ogen vlogen over de regels. Met elke regel die hij las, trok

zijn maag meer samen. Hij vloekte, draaide zich om en liep met grote passen terug het huis in. Charles volgde hem weifelend.

Gerrit smet de brief woedend op de tafel. ‘En hoe verwacht die baas van jou dat ik dit voor elkaar ga krijgen? Een verhoging van nog eens vijfhonderd euro, Charles!’

Charles haalde hulpeloos zijn schouders op. Hij kon er niets aan doen, hij was alleen maar de boodschapper, dat wist Gerrit ook wel.

Gerrit liet zich met een kreun in zijn stoel vallen. ‘Met deze verhoging erbij kan ik de huur helemaal niet meer betalen.’

En dat was nou exact de bedoeling, dat wisten ze allebei.

Charles liet zijn formele houding varen en legde een troostende hand op Gerrits schouder. ‘Het spijt me. Als ik iets durfde te... als ik iets kón doen, had ik het met liefde gedaan, jongen.’

Gerrit glimlachte somber en gaf een kneepje in de hand van zijn vriend.

Even leek het erop dat Charles nog iets wilde zeggen, maar toen schudde hij zijn hoofd, draaide zich om en liep de deur uit.

De rest van de dag schreef Gerrit geen woord meer. Hij liep over het strand, denkend over hoe hij dit nieuws aan zijn dochter moest vertellen.

Wat was het aan Anna dat jongens zo aantrok? Haar lange blonde haren, haar blauwe ogen of haar gereserveerdheid? Hoewel Anna al zeventien was, konden jongens haar nog niet echt boeien. Ze zat liever op het muurtje naast de bushalte met haar schetsboek, zoals nu, dan dat ze zich druk maakte over jongens.

Ze had net de punt van haar potlood op het papier gezet, toen iemand naast haar kwam zitten.

‘Hallo, schoonheid.’

Negeren, dacht ze. Negeren.

Er werd een arm om haar schouders gelegd. ‘Waarom kijk je me niet aan met die mooie blauwe kijkers van je?’

Die stem kende ze: Dirk. Hij was niet iemand die makkelijk opgaf. Ze schudde zijn arm van zich af, wierp hem een korte blik toe en focuste zich toen weer op haar schets.

Zoals verwacht nam hij daar geen genoegen mee. Opnieuw sloeg hij zijn arm om haar heen. En deze keer een stuk lager.

‘Haal je hand daar weg.’

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt,’ zei Dirk met mierzoete stem.

‘Haal. Je. Hand. Daar. Weg.’

Dirk bleef de welving in haar rug strelen. ‘Vind je het dan niet lekker?’ fluisterde hij in haar oor.

‘Oké, nu ben ik er klaar mee. Opdonderen.’ Met een snelheid en kracht die Dirk duidelijk niet had verwacht, duwde Anna hem van de muur.

Helaas was het maar een laag muurtje en het duurde dan ook niet lang voordat Dirk van de schrik bekomen was.

‘Een meisje met pit, *I like.*’ Hij kwam weer naast haar zitten en gooide met een achteloos gebaar haar schetsboek op de grond.

‘Hé!’ Anna boog zich boos voorover om het boek te pakken, maar zodra ze weer overeind kwam, pakte Dirk haar gezicht tussen twee handen en drong zijn tong als een vieze, kleffe biefstuk in haar mond.

Anna duwde Dirk van zich af en gaf hem een klap in het

gezicht. Bijna kukelde Dirk opnieuw van het muurtje af, maar hij kon zich nog net op tijd herstellen.

Verbijsterd raakte hij met zijn hand zijn wang aan. ‘Au.’

Alsof dat het benodigde teken was, kwam de bus aanrijden. Anna stopte resoluut haar schetsboek in haar tas en begon te lopen.

‘Ja, loop maar weg!’ briede Dirk woedend. ‘Loop naar de hel, naar die lieve moeder van je.’

Loop door, zei ze tegen zichzelf, gewoon blijven lopen. Dus hield ze haar benen in beweging en liep naar de bus, waar de buschauffeur en alle inzittenden het hele spektakel hadden gezien. De deuren schoven geruisloos voor haar open. Anna liet haar lange haar als een gordijn voor haar gezicht vallen en boog haar hoofd. Het hielp niet, ze kon elke starende blik nog steeds voelen.

Ze ging achter in de bus zitten en probeerde zo nonchalant mogelijk uit het raam te kijken.

De mensen in het dorp waren roddelaars. Haar vader was de straatarme dichter die nog maar één dichtbundel had gepubliceerd. En zij? Zij was het zielige meisje dat het zonder moeder moest doen en dan ook nog eens bij de psychiater liep, hoewel het jaren geleden was dat ze voor het laatst bij dokter Knijp was geweest. Nog steeds kon ze het gesmoes achter haar rug horen.

Maar haar vader en zij waren niet degenen over wie het meest werd geroddeld; die twijfelachtige eer viel De Ekster te beurt. Er werd gefluisterd dat hij eigenlijk de zoon van een rijke zakenman was. Hij had zijn bloedeigen vader beroofd en was ervandoor gegaan, op zoek naar grotere schatten. Waar hij ook opdook roofde hij, en hij liet zijn slachtoffers zwaargewond achter. Anna had hem nog nooit gezien; ze

wist zelfs niet of hij wel echt bestond. Er zou vast wel ergens een crimineel rondlopen, maar of hij nou werkelijk zo erg was als werd beweerd?

In Hooghduinen hielden de mensen er nou eenmaal van om een beetje te overdrijven.

Anna stapte de bus uit, bleef staan en sloot haar ogen. Met diepe teugen ademde ze de frisse zeewind in. Ze haatte het centrum van Hooghduinen: de starende blikken, de stank en de herrie. Daar leek iedereen iemand anders te willen zijn dan wie hij was. Ze was veel liever hier, aan het strand. Anna kon urenlang langs de branding struinen, op zoek naar schelpen en andere voorwerpen die de zee op het strand achterliet.

Ze liep langzaam, met haar hoofd in haar nek, naar huis. Ze keek altijd graag naar de wolken.

De lucht was vanmorgen nog strakblauw geweest, maar nu slopen donkere wolken steeds dichterbij. Er was zwaar weer op komst.

Ze versnelde haar pas. Toen ze het laatste duin voor hun huis beklom, bleef ze staan. Haar vader zat naast hun huis, op het oude bankje dat hij ooit zelf in elkaar had getimmerd, en hield iets in zijn handen, een fotolijstje leek het. Zelfs van deze afstand kon ze zien dat er iets mis was. ‘Papa?’

Hij keek op. Hij glimlachte, maar het was niet zijn normale, vrolijke lach. Opeens leken Anna’s benen wel van lood. Wat was er aan de hand? Ze legde de laatste meters langzaam af, bang voor wat ze te horen zou krijgen.

Anna ging naast haar vader zitten. ‘Pap?’ vroeg ze voorzichtig.

Gerrit schraapte zijn keel en pakte de brief die hij naast

zich op het bankje had gelegd. ‘Ik ben bang dat we zullen moeten verhuizen.’

‘Wat?!’ Anna griste de brief uit haar vaders hand en begon koortsachtig te lezen. ‘Nee, dit kan niet. Nee!’ Ze keek haar vader aan. ‘Kan hij dit zomaar doen? Kan hij de huur van de ene op de andere dag met zo’n bedrag verhogen? Dat kan niet, dit is gekkenwerk! Wat zijn onze rechten? Staat er niet in het huurcontract dat...’

‘Er is geen huurcontract, niet officieel tenminste.’ Gerrit pakte de handen van zijn dochter stevig vast. ‘Toen wij hier aankwamen, was jij net geboren en zaten jouw moeder en ik in de problemen. Jouw moeder was ziek en ik was mijn baan kwijt. We konden onmogelijk de huur van een normaal huis betalen, dus deed meneer Peeters ons een aanbod: we konden tijdelijk in zijn vakantiehuis terecht.’

‘Alleen duurde “tijdelijk” iets langer dan verwacht,’ zei Anna zacht.

Gerrit knikte bedroefd. Zijn blik was gericht op een foto van zijn ouders, Anna’s opa en oma. Anna had alleen haar oma gekend, haar opa was overleden toen haar vader nog maar tien jaar oud was. ‘Jouw moeder stierf en toen stonden jij en ik er alleen voor. We mochten van meneer Peeters in zijn huis blijven wonen, mits ik huur ging betalen. Ik stelde wel voor om onze afspraken op papier te laten zetten, maar daar wilde hij niets van weten.’ Hij liet haar handen los en wreef over zijn vermoeide gezicht.

‘Kunnen we geen hulp vragen? Bij iemand van de gemeente of zo?’

‘Die zal alleen maar zeggen dat dit een zomershuis is, waar officieel niemand in mag wonen.’ Gerrit probeerde de handen van zijn dochter weer te pakken. ‘Schat, geloof me, ik

heb hier de hele dag over gepiekerd en ik denk echt dat...'

'Hoe heb je zo stom kunnen zijn?' Anna sprong op. 'Hoe kon je zo'n stomme deal met die man sluiten?'

'Lieverd...'

'Nee, laat me met rust. Laat me gewoon met rust!' Anna slingerde haar tas om haar schouder en stormde weg.

Gerrit keek zijn dochter na. Hij wist dat het geen zin had om achter haar aan te gaan. Op dit soort momenten zou ze toch niet naar hem willen luisteren en hem alleen maar de huid willen volschelden. Nee, hij kon haar maar beter even met rust laten.

Anna kwam op mensen altijd rustig en gesloten over, maar ze had ook een felle kant, dat wist Gerrit maar al te goed. Dat had ze van haar moeder, Helena.

Gerrit sloot zijn ogen en liet zich terugvoeren naar hun eerste afspraakje, op het bal van Duizend-en-een-nacht. Helena had er zo mooi uitgezien in haar blauwe jurk.

Het bal van Duizend-en-een-nacht werd elk jaar georganiseerd. De jaarlijkse aankondiging was twee dagen terug bij hen op de mat gevallen. Hoewel Hooghduinen een klein dorp was waar niet veel gebeurde, kende iedereen uit de omliggende dorpen het fenomeen. Gerrit verbaasde zich nog steeds over de hoeveelheid mensen die elk jaar weer toestroomden.

Anna was er nog nooit naartoe gegaan.

Gerrit zuchtte. Hij maakte zich vaak druk om zijn dochter. Misschien te vaak, maar ze was de enige persoon die hij nog had.

Hij keek op naar de wolken. Wolken hadden iets magisch, zei Helena altijd.

'Lieverd, wat moet ik doen?'